Příspěvky do společného záručního fondu musí býti stanoveny v takové výši, aby do doby pěti let činil záruční fond tolik, kolik činí jedna pětina kaucí všech notářů, k fondu tomu příslušejících. Klíč pro určení výše příspěvků členů komory stanoví ministr spravedlnosti po slyšení správních výborů záručních fondů. Výkazy nedoplatků na příspěvcích členů komor vystavené správním výborem a co do vykonatelnosti potvrzené předsedou správního výboru jsou vykonatelny soudní exekucí.

Jakmile notář pro podezření, že se při správě deposit dopustil trestného činu, bude prozatímně suspendován, bude náměstek jemu ustanovený povinen odváděti celý čistý výnos notářství záručnímu fondu. Totéž platí, bude-li takový notář definitivně suspendován. Konkurs na místo takto uprázdněné může býti vypsán podle rozhodnutí ministerstva spravedlnosti po slyšení správního výboru s podmínkou, že nově jmenovaný notář bude přispívati do záručního fondu poměrnou částkou čistého výtěžku, v konkursu ustanoveného.

Nárok na náhradu ze záručního fondu mají ti, kdo mají nárok na vydání deposita a nedosáhli jeho uspokojení ze jmění veřejného notáře a z jeho kauce ani po zakročení komorního výboru. Nároku na náhradu nemá ten, kdo svěřiv veřejnému notáři depositum nebo nakládání s ním, hrubou nedbalostí umožnil škodu z neoprávněného nakládání veřejného notáře depositem, zvláště jestliže svěřil veřejnému notáři depositum, aniž od něho si vyžádal úřední stvrzenku, předepsanou vládním nařízením, nebo jde-li o trestné činy veřejného notáře, jichž předmětem jsou takové hodnoty, které mu strana svěřila, aby unikla svým právním závazkům, které má, ať podle veřejného ať podle soukromého práva. O žádosti za náhradu ze záručního fondu rozhoduje správní výbor. Jestliže správní výbor nároku na náhradu neuzná, odkáže stranu na pořad práva. Nárok na náhradu pomíjí, nebyl-li uplatněn v době pěti let. Jinak platí obdobně ustanovení obč. zákona o promlčení.

Správní výbor uloží veřejnému notáři, aby nahradil záručnímu fondu částku za něho zaplacenou. Usnesení o tom je vykonatelné soudní exekucí. Osoby podpůrně ručící za notáře jsou v mezích tohoto ustanovení povinny nahraditi záručnímu fondu to, co bylo za veřejného notáře oprávněným zaplaceno ze záručního fondu. O tom, kdy je záruční fond oprávněn odporovati právním jednáním, která se týkají jmění veřejného notáře povinného náhradou a osob za něho ručících, platí ustanovení odpůrčího řádu, vydaného zákonem ze dne 27. března 1931 č. 64 Sb. z. a n.

Správní výbor jest oprávněn uzavříti za záruční fond pojišťovací smlouvu proti škodám, způsobeným trestnými činy notářů. Smlouva ta musí býti schválena ministrem spravedlnosti. Pojistné premie rozvrhne správní výbor podle zásad, které budou stanoveny podle obdobného klíče jako příspěvky do záručního fondu.

Každý notář je povinen platiti příspěvky do záručního fondu až do $^1/_5$ své notářské kauce. K dalším příspěvkům je nucen toliko v případě, že by jmění záručního fondu nestačilo k úhradě nastalých škod. Jakmile záruční fond přírůstky a pod. vzroste na $^1/_4$ kaucí všech notářů jeho obvodu, započne z přebytků vracetí příspěvky oněm, kteří zaplatili příspěvky nad $^1/_5$ své kauce; po uspokojení těchto nároků budou pak vraceny zaplacené příspěvky notářům resignovavším a dědicům notářů zemřelých, a to podle pořadí, kdy který notář přestal býti notářem. Jestliže bude záruční fond i po splnění těchto závazků převyšovati jednu čtvrtinu všech notářských záruk, může správní výbor upotřebiti přebytků pro podporu bývalých notářů a kandidátů notářství, nemajetných a výdělku neschopných, a vdov a sirotků po notářích a kandidátech notářství.

Na žádost záručního fondu může ministr spravedlnosti uložiti jinému záručnímu fondu, aby v případě potřeby poskytl žádajícímu záručnímu fondu zápůjčku, při čemž zároveň stanoví podmínky její splatnosti a jejího zúročení.

Vedle propilování načrtnutých zásad zbývá ještě vyhotoviti vládní nařízení o vedení depositních knih a revisích, jakož i jednací řád pro správní výbory záručních fondů. Zástupci notářů připraví v těchto směrech své návrhy a předloží je ministerstvu spravedlnosti. Dr. F. J.

Kongres notářů. Předseda Národního sdružení notářů francouzských zaslal na presidenta notářské komory pražské pozvání pro čtyři notáře čsl. k 41. kongresu notářů francouzských v Remeši na den 17.—19. června t. r. a na kongres notářů belgických v Bruselu na den 20.—22. června t. r.

Účastníkům povoluje se sleva 50% na drahách francouzských. Kdo by z kolegů chtěl se kongresu toho zúčastniti, může nahlédnouti v program a podmínky u notářské komory v Praze.

Upozorňujeme pp. kolegy na sedmý německý sněm právníků v Československu, který se bude konati 7.—10. června 1935 v Jablonci nad Nisou, a k němuž též notářská komora v Praze byla pozvána. Účast na tomto stavovském jednání doporučujeme, pořad jednání sdělíme na požádání.

Služební platy jednatelů-společníků společnosti s r. o. jsou při zvláštní dani výdělkové odčitatelny v plné výši, nikoliv jen do 30% ryzího zisku. Nález Nejvyššího správního soudu v Praze z 2./3. 1935 č. 6388/32.

V odvolání do předpisu zvláštní daně výdělkové za rok 1929 domáhala se stěžovatelka — společnost s r. o. —, aby odměny 52.000 Kč vyplacené vedoucím úředníkům a kteří jsou zároveň jednateli a společníky stěžující si společnosti byly uznány za odčitatelnou položku v plné výši a nikoliv jen do výše 30% ryzího výtěžku, jak učinil úřad I. stolice.

Nařízeným rozhodnutím zamítl žalovaný úřad toto odvolání.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvážil nejvyšší správní soud:

Na sporu jest jedině právní otázka, sluší-li s uvedenými odměnami ve výši 52.000 Kč nakládati, při vyměření zvláštní daně výdělkové, jako s položkou režijní, odčitatelnou s hlediska § 76, odst. 2. a § 77, odst. 1. zák. o př. daních, či sluší-li je uznati podle § 79, odst. 1., list. h) téhož zákona za srážkovou položku, když stěžovatelka jest společností s r. o., jen do výše 30% ryzího výtěžku.

Jak patrno z nařízeného rozhodnutí, nepochyboval žalovaný úřad o správnosti údajů odvolání, že společníci a jednatelé stěžující si společnosti jsou zároveň jako vedoucí úředníci firmy ve služebním poměru, upraveném v bodě 9. společenské smlouvy, a že jim z tohoto titulu příslušejí mimo náhradu hotových výloh pevné platy, jež v roce pro uložení daně rozhodném činily 52.000 Kč; žalovaný úřad však vyslovil, že odměny jednatelů-společníků dlužno posuzovati bezvýjimečně podle striktního ustanovení §u 79 lit. e) (recte h) zák. o př. da. a že lze tudíž uznati jejich odpočitatelnost, jsou-li ovšem splněny všechny podmínky uvedené pod č. 1 až 4 tohoto zákonného ustanovení — jen do výše 30% ryzího zisku podle §u 79 lit. h) č. 5 zák. o př. d.

Je tedy žalovaný úřad toho právního názoru, že ustanovení § 79 lit. h) zák. o př. d. se vztahuje i na služební platy, které jednatelé stěžující si společnosti, tedy societérní orgánové, dostali v roce pro uložení daně rozhodném výhradně ve vlastnosti zaměstnanců poplatného podniku.

Leč tento právní názor žalovaného úřadu je, jak také stížnost vytýká, mylný.

Nejvyšší správní soud vyslovil v nálezu ze dne 31. ledna 1934 č. 11439/33 Boh. F 6964, k jehož důvodům odkazuje podle § 44 jedn. ř., právní názor, na němž setrval i v daném případě, že totiž ustanovení § 79 lit. h) zák. o př. d. č. 76/1927 Sb. týká se — pokud jde o jiné podniky než spořitelny — odměn, které společenští orgánové subjektů zvláštní daně výdělkové dostávají ve vlastnosti societérních orgánů příslušných společenských útvarů, nevztahuje se však na služební platy, které dostávají, — jsouce současně zaměstnanci podniku — výhradně v této své vlastnosti zaměstnanců poplatného podniku v důsledku svého zaměstnaneckého poměru, a že tyto částky tvoří režijní položku, odčitatelnou s hlediska §§ 76, odst. 2. a 77, odst. 1. zák. o př. d.

Bylo proto nařízené rozhodnutí, vybudované na opačném mylném právním názoru, zrušiti, podle § 7 zák. o s. s.

Dr. K.

Z judikatury nejvyššího soudu. (Věci civilní.)

1. Smysl doslovu § 732. obč. zák.

že »vnuci z dosud žijících dětí nemají práva na dědickou posloupnost« jest ten, že děti z prvního stupně (synové a dcery zůstavitele) vylučují jsou-li na živu, své vlastní descendenty ze zákonné posloupnosti do jmění jejich ascendentů, a to i tehdy, jsou-li nezpůsobilí dědit nebo vyloučeni zůstavitelem z dědictví, neb se zřekli dědictví aneb je odmítli. S názorem tím souhlasí i nauka (Krasnopolski, Erbrecht, str. 181, Stubenrauch I., str. 913, Pfaff-Hofmann II., str. 697, Krčmář, Právo dědické, str. 56). — (Rozh. z 29./11. 1934 R I 1166/34, čís. 13981, sb. Vážný.)

2. Pozůstalostní soud není oprávněn zkoumati místopříseżné seznání jmění (§ 114 nesp. pat.) v tom směru, zda jest úplné, nýbrž má projednávati jen o jmění, jak je uvedeno v seznamu a je odevzdati.

Podle § 29 nesp. říz. jest pozůstalostní soud oprávněn, pak i spisy (výkazy a podání o projednání pozůstalosti) sepsané stranou nevyhovují, dáti je sepsati notářem. Podle § 114

nesp. říz. má dědic, podal-li bezvýjimečnou dědickou přihlášku popsati pozůstalostní jmění ve všech jeho součástkách právě tak, jako v soupisu a jest soud povinen vzíti toto seznání za podklad projednání místo soupisu. Pozůstalostní soud není proto oprávněn zkoumati místopřísežné seznání jmění, zda je úplné a má projednávati jen o jmění v seznamu uvedeném a je odevzdati. (Rozh. ze dne 6./XII. 1934 R I 1228/34, čís. 14006, sb. Vážný.)

3. Při nehodnosti dědice přicházejí v úvahu (§ 541 obč. zák.) jen takoví potomci nehodného, kterým přísluší vlastní dědické právo po zůstaviteli.

Zůstavitelka byla zavražděna svým manželem Josefem N. Ku pozůstalosti se přihlásila ze zákona jednak nevlastní dcera zůstavitelčina a vlastní dcera Josefa N. Božena N., jednak bratři matky zůstavitelčiny Gustav a Emil H. Pozůstalostní soud přijal na soud dědickou přihlášku Boženy N., opíraje se o § 541 obč. zák., kdežto dědické přihlášky Gustava a Emila H. zamítl, vzhledem k tomu, že tu byl zákonný dědic z bližší dědické linie. Rekursní soud zamítl dědickou přihlášku Boženy N., přijal však na soud dědické přihlášky Gustava a Emila H. Z důvodů tohoto soudu: Novým doslovem § 541 obč. zák. nemělo býti utvořeno nové právo dědické a lze doslov ten vykládati jen v souvislosti se starým doslovem § 541 a 733 obč. zák. Z této souvislosti jest dospěti k závěru, že při nehodnosti dědice přicházejí v úvahu jen takoví potomci nehodného, kterým přísluší vlastní zákonné právo dědické po zůstaviteli. Boženě N. jako nevlastní dceři zůstavitelky však dědické zákonné právo po zůstavitelce nepřísluší a měl proto soud první stolice její přihlášku ze zákona zamítnouti. Nejvyšší soud toto stanovisko soudu rekursního potvrdil. (Rozh. ze dne 13./XII. 1934 R II 500/34, čís. 14037, sb. Vážný.)

4. Služebnost užívání nelze postoupiti. Služebnost požívání lze postoupiti a na základě postupní listiny knihovně převésti.

Jest rozeznávati mezi služebností užívání (§ 504 obč. zák.) a služebností požívání (§ 509 obč. zák.). Pokud se týče prvé, jest právní názor druhé stolice správný, neboť tu jde o právo služebnosti ryze osobní, pro které jest směrodatnou jen osobní potřeba oprávněného a které proto ani co do výkonu není přenosné (§ 507 obč. zák. a Rozh. nejv. soudu č. 6606, 6325 a 11565 sb.). Naproti tomu služebnost požívání (§ 509 obč. zák.) nemá tohoto charakteru. § 485 obč. zák. zakazuje také jen svémocné přenesení služebnosti na jinou osobu. Není proto právní překážky i při doslovu § 1393 obč. zák., aby nemohli stěžovatelé na základě postupního prohlášení nabýti pro právo jim postoupené ochrany věcné a jest proto zápis tohoto práva v knize pozemkové nejen přípustným, ale k nabytí práva nutným. Tím, že vlastník služebné nemovitosti postupní prohlášení ve formě ověřené podepsal, dal souhlas k postupu služebnosti a nejde proto o svémocný postup osob ze služebnosti oprávněných. (Rozh. ze dne 20./XII. 1934 R II 647/34, čís. 14059, sb. Vážný.)

5. Společnosti s r. o. (zák. ze 6. března 1906, č. 58 ř. z.). Ke vzdání se podílu společníka jest třeba notářského spisu.

Dle zásady § 11 zák. č. 58/1906 ř. z. a vzhledem na předpisy § 9, č. 2, § 26, odst. 3 téhož zákona náleží k působnosti rejstříkového soudu zkoumati, zda doklady o změnách v seznamu podílníků jsou správné a odpovídají zákonným předpisům. Výtka nezákonnosti není opodstatněna, pokud rekursní soud požaduje notářský spis o vzdání se závodního podílu společníka Františka K. ve smyslu § 76 zák. č. 58/1906 ř. z., třeba že zákon mluví o převodu závodního podílu právním jednáním mezi živými, poněvadž vzdání se podílu, učiněné oním společníkem za živa je ve skutečnosti převodem mezi živými. (Rozh. ze dne 6./XII. 1934 R I 1453/34, čís. 14008, sb. Vážný.)

6. Zákon ze dne 27. března 1931 č. 57 sb. z. a n. o použití úředníků vyšší pomocné soudní služby u soudů a poruč. úřadů.

a) Předložil-li soudce opravný prostředek proti rozhodnutí úředníka vyšší pomocné služby, jest míti za to, že učinil napadené rozhodnutí svým rozhodnutím, a nelze vytýkati zmatek podle § 41 (2) b), zák. z 19./VI. 1931, č. 100 sb. z. a n. z důvodu, že usnesení vydal úředník vyšší pomocné služby a nikoliv soudce, takže prý soud nebyl řádně obsazen. Opravný prostředek však jest předložiti nejprve soudci, který o něm sám rozhodne, má-li za to, že jest mu vyhověti, jinak však předloží jej druhé stolici by o něm rozhodla. (Rozh. z 29./XI. 1934 R I 1166/34., čís. 13981, sb. Vážný.)

b) Aktuár nebyl oprávněn rozhodnouti o žádosti, by bylo změněno usnesení jím vydané. Rozhodl-li však přes to o takovém podání, jež jest pokládati za rekurs, načež soudce, jemuž byly spisy předloženy neshledal důvodu, by nové usnesení aktuára změnil, jest míti za to, jako by byl soudce hned původně vydal nové usnesení sám. (Rozh. ze dne 1./XII. 1934 R II 293/34, č. 14000, sb. Vážný.)

Uspořádáno podle sbírky Vážného a otisknuto se svolením právnického vydavatelství JUDra V. Tomsy v Praze XII.

JUDr. Josef Možuta.

Věstník Spolku československých kandidátů notářství.

Přátelská schůzka, pořádaná Spolkem čsl. kandidátů notářství dne 4. května 1935 v »Zeleném sálu« hotelu Paříž v Praze v předvečer valné hromady, konala se za velké účasti kolegů kandidátů, pražských i venkovských. Z milých hostí uvítal kol. starosta Macas p. odborového přednostu min. unifikací K. Schrotze, p. vicepresidenta pražské komory notářské Dra Ponce, členy téže komory pp. notáře Hejnu, Krajíčka, Křena, Vlacha a Dra Zmeka, pp. notáře Kosterku, Kunu, býv. starostu spolku p. notáře Lennera a dosavadní členy spolku notáře Buryška, Konečného a Picka, a udělil slovo panu notáři Jaroslavu Podlipnému z Brna, který proslovil vysoce zajímavou přednášku o soudní praksi ve věci útrat notáře jako soudního komisaře v pozůstalosti, na kterou uvalen dodatečně konkurs, a přednesl svůj návrh na fakultativní sociální pojištění notářů, kandidátů notářství a příslušníků jejich rodin. V prvém dílu své přednášky ilustroval pan přednášející plastickým způsobem »trnitou cestu« notáře jako soudního komisaře — jak výstižně charakterisoval p. vicepresident Dr. Ponec — kterou notář musil podniknouti, aby po 5 letech dostalo se mu odměny za zodpovědné a obsáhlé úkony, prováděné při soupisu i projednání pozůstalosti několikamilionové. Na žádost přítomných svolil pan přednášející laskavě, že svoji přednášku dá k disposici Spolku čsl. notářů i Spolku čsl. kandidátů notářství, takže přednáška tato bude rozeslána všem členům. V druhém dílu přednášky měli přítomní možnost přesvědčiti se o dlouholeté obětavé práci, kterou pan notář Podlipný z vlastní iniciativy otázce sociálního pojištění našeho již od r. 1925 věnuje. Když pan starosta spolku kol. Macas nastínil myšlenky svého plánu na založení obligatorního sociálního pojištění notářského, byla všeobecně konstatována za debaty, jíž se účastnili hlavně oba kolegové z Moravy Dr. Hybl a Dr. Chloupek, nutnost tuto existenční otázku naši v brzké době nejen řešiti, ale i realisovati s ohledem na dnešní neutěšené poměry hospodářské zvláště obezřetně. S vřelým pochopením přijat byl pozdravný projev p. vicepresidenta Dra Ponce, který předem omluvil nepřítomnost vzácného vůdce stavu p. presidenta Dra Čulíka zdravotními důvody; za jeho vřelá slova uznání kandidátům, kteří se živě a vynikajícím způsobem účastní na všech eminentních otázkách stavovských, poděkoval kol. starosta tlumočiv jménem kandidátů, že mladá generace je si vědoma zodpovědnosti svých úkolů a že bude střežiti odkazu, který jim starší generace zanechá. Zdařilá schůze tato skončena byla po 11. hodině a všichni účastníci rozcházeli se s přáním, aby podobných schůzek bylo více! Ž.

16. řádná valná hromada Spolku československých kandidátů notářství konána byla v neděli dne 5. května 1935 v hotelu »Paříž« v Praze za účasti 42 členů.

Po zahájení schůze starostou spolku kol. V. Macasem pozdravil valnou hromadu jménem Ústředí čsl. právnictva pro postavení právnického domu jeho místopředseda, p. odborový přednosta min. zdravotnictví Dr. Kolínský. Ve skvělém proslovu rozvinul několik významných myšlenek o odborové činnosti stavovské, zvláště důležité v dnešní epochální době, vyznačující se snahou po změně struktury společenského řádu. Připomenul, že při tvoření nových struktur společenských dali se právníci dneška překvapiti. Jest proto nutno, aby právnictvo, jež předurčeno je pro své ideové založení universalistické a vše vyrovnávající k vedoucí roli v dobách tak významných, věnovalo této práci pozornost nejvyšší a zdůraznil nutnost kooperace všech stavů právnických.

Kol. starosta poděkoval p. odborovému přednostovi Dru Kolínskému za jeho krásný projev, jenž se setkal s plným pochopením plena, a uvítav z hostů p. odborového přednostu min. unifikací K. Schrotze, p. vrchního odborového radu min. unifi-